

Liet izhaja dvakrat na mesec.

Posamezna štev. 3 K.

Naročnina mes. 6 K

Rokopisi se ne vračajo in nefrankirana pisma se ne sprejemajo.

# VOJNI INVALID

Plačnina plačana v gotovini.

Uredništvo  
in upravnništvo  
v Št. Peterski  
vojašnici.

Glasilo izvršnega odbora udruženja vojnih invalidov, vdov in sirot kraljevine SHS.

## Resolucija

sprejeta na II. kongresu v Brodu.

Kongres invalidov kraljevine SHS, držan v Brodu dne 15. in 16. jannarja t. l. je proučil situacijo, v kateri se danes nabaja država, politični in koruptivni kaos, ki nas tare in konstatiral:

1. Invalidsko vprašanje še do danes ni rešeno radi osebnega materijalizma uradnih predstavnikov današnjih oblasti in se ne bo rešilo do tedaj, dokler ne vzame v istini krmilo države v roke pravi narod, katerega simpatije so na naši strani.

2. Da bi se pravilno rešilo invalidsko vprašanje, je absolutno potrebno ustvariti kolikor mogoče čvrste invalidske organizacije in organizirati v njih vse vojne žrtve, stradajoče elemente današnjega preziranega društva.

3. Z bolom konstatiramo, da je bil nad vojnimi žrtvami napravljen zločin v onem momentu, ko se je odrinil naš načrt zakona, da ni bil predložen kot prvi parlamentu, ker je bil oglašen za nujen. Še z večjim bolom konstatiramo žalosten fakt, da se v onem važnem momentu niso našli pošteni poslanci bivšega parlamenta, da bi nas iskreno podpirali in vzeli pod svojo zaščito.

Zato zahteva kongres od nove uprave središnjega odbora, da energično začne, da izvede čim jačje organizacije in potom propagande prepriča vojne žrtve, da bomo samo s čvrstimi nepomirljivimi borbami izvojevali svoja do sedaj pogažena prava in pravilno rešili invalidski problem.

Kongres protestira s svojo močjo pred poštenim narodom naše kraljevine in izjavlja, da bo v slučaju nadaljnega ignoriranja naših pravic in upravičenih zahtev položaj privedel naše ljudi do brezglavosti, iz česar nastanejo lahko nepregledne posledice. Apeluje na zavest svojih članov širom cele domovine in jih pozivlje, da naj bodo v vsakem slučaju pripravljeni, da na dani znak kot eden priskočijo in vzdržijo do kraja na braniku za svoje pravice, katere do sedaj ni nikdo spoštoval v tej domovini. Ujedinjeni na kongresu v Brodu v enotno moč in nedeljivi bočemo biti sposobni, da to delo izvedemo.

Nastopajoče volitve nas kot udruženje invalidov ne interesirajo, ker je postal parlamentarizem v naši državi lomilec obvez današnjih upraviteljev.

Zato ne bodo organizacije nastopale pri bodočih volitvah.

V svesti si borbe, ker nam je le v njej spas, pozdravlja kongres tovariše in člane celokupnega jugoslovenskega udruženja in jim kliče:

**Živela invalidska zavest!**

**Živela invalidska borba!**

## Taktika.

Skoro pol leta smo vodili najenergičnejšo borbo v dosego našega stalnega zakona, ki naj bi vendar enkrat po štirih letih reguliral naše pravice in sicer tako kakor se spodobi za naš, vse časti vreden stan.

Podvzeli smo najskrajnejša borbena sredstva, izrabili smo vse ugodne momente, da bi prisilili vladajoče na njihovo dolžnost napram nam, katere bi se morali itak že sami zavedati.

Protestirali smo pri najvišjih inštancah, dobili smo obljube in zagotovila, na žalost pa povsod prazne roke.

Država, katero smo rešili in stvorili z delom naših žuljavih rok, za katero smo zastavili in tvegali svoje življenje, za katero smo žrtvovali svoje ude in najdražji človeški zaklad zdravje, imela je na svojem vodilnem krmilu vedno ljudi, ki nimajo ljubezni in smisla za njo. Nimajo srca za ljudstvo, ki pravzaprav tvori državo, in kar je najsrčnejše, niti za one, po katerih zaslugah in žrtvah so oni danes na svojih mestih.

Dali smo tudi svoje glasove za volitev poslancev, ki so imeli dolžnost zastopati naše zahteve v parlamentu, kar pa niso pripadniki nobenih političnih skupin storili.

Prišla so na vrsto v parlamentu samo druga vprašanja, našega položaja pa se ni hotelo nikdar temeljito razpravljati. Ako bi se ga natančno proučilo, prišlo bi gotovo do splošnega sočustvovanja in pomoči proti stanju, ki boli danes vsako vojno žrtvo do dna srca. Vemo, da imajo posamezniki tudi smisel za to in dobre namene, da pa se pri vsakokratni vladajoči partiji, od katerih še sedaj ni imela nobena na programu resne pomoči vojnim žrtvam, ni dalo dosti opraviti.

Poslovala se je pred kratkim zopet ena taka skupina, ki je razpustila parlament, nam pa pustila samo prazne obljube.

Kaj hočemo? Po dolgi trudapolni borbi obrnilo nam je vse hrbet tako, da ne vemo, s kom se imamo nadalje boriti.

Trpimo pa še vedno in sicer v tej povojni socialni borbi vedno bolj trpimo. Zbiramo se in premišljujemo. Protestirali smo že veliko in dovolj, pa se nam le prikrito smejejo. Tega sveta smo že siti, vendar pa ne moremo iti živi v zemljo, da bi ne videli korupcij, ki jih mora prenašati naša domovina.

Ker živimo, se moramo boriti naprej, dokler častno ne podležemo. Poprijeti se je treba zopet novega načina legalnega boja.

Da bi si dali skupno enotno podlago, smo se zbrali na drugem jugoslovenskem kongresu vojnih žrtv.

Iskali smo izhoda in prišli po predlogih do zaključka, da bi bilo najbolje poslati svoje lastne izvoljene poslance v parlament, kjer bi se moralo po njih pritisku in sodelovanju rešiti naše vprašanje v našem smislu. Splošna mnenja so se skladala v tem, vendar pa so se našli kakor povsod agitatorji, da so zasejali med naše vrste zopet druga mnenja, vsled česar je ta misel pri glasovanju na kongresu propadla. Vendar pa ni mogel dati nihče takega pozitivnega predloga, kako se moremo rešiti drugače iz mizernega položaja.

Ideja samostojnega nastopa je jako dobra, vendar pa v nekaterih krajih težko izvedljiva, koristna pa na vsak način. Imeli bi svoje zastopnike, ki bi se kot enakočuteče vojne žrtve zavzele pred vsem za nas. Ako bi se nam pridružili še kaki drugi trpeči sloji, dobili bi toliko zastopnikov, da bi lahko izvajali naše pravice in pa tudi drugih tlačanih stanov.

Kljub negativnemu sklepu pa se čuje, da bodo nekateri okraji v državi nastopili s samostojnimi invalidskimi listami pri bodočih državnozborskih volitvah.

Na Hrvatskem na primer imajo nekateri kraji liste že sestavljene, kakor posnemamo iz njihovega stanovskega glasila. Gotovo pa se bo to zgodilo tudi v južnejšem delu Srbije.

Sigurno so prišli do trdnega prepričanja in so si svesti gotove zmage. Varovati se bodo morali, da ne zaidejo v kako politiko, ki bi jim znala razcepiti in rušiti organizacije. V današnjem političnem metežu se posamezne stranke poslužujejo v boju vseh, pa najsibo najogabnejših sredstev. Ona masa, ki tlačena zahteva zboljšanje gmotnega stanja, je navadno spoznana za protidrjavno. Počakajmo in videli bomo uspehe po bodočih volitvah. Na vsak način morajo priti drugačni ljudje na površje, da bodo naše vprašanje rešili.

Onim bojevnikom invalidom pa, ako se mislijo res podati na podlagi volitev v boj za stanovsko rešitev — obilo uspeha!

Če ne bo drugega, bo protest proti sedanjemu režimu. V tej zavesti podleči je tudi častno.

Vsaka organizacija naj sklepa sama po svoje, direktiva je samo negativen sklep. Beogradski središnji odbor razglašja v zadnji številki »Ratnega invalida« sledeči oglas:

»Na podlagi odloka kongresa v Brodu udruženje vojnih invalidov ne nastopi pri bodočih državnozborskih volitvah aktivno. Navzlic temu, da je odločba kategorična, sestavljajo nekateri naši člani kandidatske liste, invalidske ali kompromisne. Udruženje vojnih invalidov izjavlja po svojem središnjem odboru, da ne more podpirati borbe svojih tovarišev, ker ima na podlagi gornje odločbe vezane roke in želi, da ostane konsekventen spoštovalec volje kongresa, brez ozira ali je to oportuno ali ne.«

Iz tega se da sklepati, da ima sicer središnji odbor drugačno mnenje, vendar pa se pokori sklepu.

Razmišljajmo!

## Važnost našega glasila.

Edino sredstvo, s katerim moremo javnosti razjasniti in potožiti naš položaj, je stanovsko glasilo »Vojni invalid«.

Dnevno časopisje nima za nas prostora, ker je določeno za politične borbe, za katere se naši vodilni možje in cela javnost bolj zanimajo kakor za vprašanje nesrečnih vojnih žrtv, ki so skoro povsod pozabljene.

Našim tovarišem in tovarišicam, ki jim današnji mizerni položaj ne pripušča misliti na drugo, kot na svojo stanovsko borbo, mora biti najvažnejše čtivo lastno glasilo, ki jih informira o vsem, kar se tiče samo našega stanu in vprašanja, ki je z njim v zvezi.

Zato je »Vojni invalid« nujno potreben vsaki vojni žrtvi, da črpa iz njega vse stanovske zanimivosti, vse kar pride dobrega in slabega v tem pogledu na dnevni red.

Prepričani smo, da gotovo ni noben tovariš ali tovarišica, ki bi se neanimal za to.

Vendar pa moramo na žalost konstatirati, da imamo kljub temu, da je organizacija že dovolj močna, ker ima že precej tisočev članstva, jako sramotno število naročnikov na naše glasilo.

Iz tega se vidi, da se članstvo ne zaveda njegove važnosti in ne zna ceniti njegovega pomena.

Malenkostni znesek, ki se izda za naročnino, ne bi smel pri tem delati nobenih zaprek.

Imamo med seboj res ljudi, ki so na skrajno slabi materijelni podlagi tako, da niti tega ne zmorejo. Vendar pa je večina takih, ki si z zaslužkom že toliko pomagajo, da lahko utrpe ono malenkostno svoto dvakrat na mesec.



Vse to kaže veliko grajanja vredno brezbriznost in žalosten napredek. Ako pogledamo v tem oziru druge organizacije, videli bomo čisto drugačno zavednost.

Ker ne želimo, da naše glasilo zaspi spanje pravičnega, moramo agitirati in pridobivati novih naročnikov. Čim več bo naročnikov, tem boljši in cenejši bo naš list.

Zato apeliramo na posameznike, posebno pa na naše organizacije, da prično agitirati in zbirati naročnike.

Pravilno bi bilo, da bi bil vsak naš član obenem naročnik našega stanovskega glasila.

Treba je, da vsak zaveden tovariš ali tovarišica pridobi vse svoje ožje tovariše-znanke, organizacije pa naj pridno zbirajo imena in naročnino ter naj jo pošiljajo našemu upravništvu v Ljubljano.

Navesti pa je treba za vsakega natančno ime in priimek, kraj in zadnjo pošto.

Prihajajo na upravništvo nakazila brez vsake označbe naročnika ali natančnega naslova.

Zato upravništvo ne more vedeti naslova, dotični pa ne dobi takoj lista.

Ob novem letu je veliko naročnikov prestalo s plačevanjem naročnine. Zato smo morali vsem dotičnim list ustaviti. Vsak pa je dobil priloženo čekovno nakaznico, katero naj takoj izpolni in jo z natančnim naslovom odda na pošto.

Ne pustite propadati svoje prepotrebno stanovsko glasilo, zato agitirajte in pridobivajte naročnikov.

Dolžnost vsakega poverjenjstva in podružnice je, da mora imeti naročen naš list »Vojni invalid« in ga mora zbirati v svojem arhivu.

Ker pa ni naš list na dobri denarni podlagi, je treba, da se zbirajo po podružnicah prispevki za tiskovni sklad.

Naročnine in prispevke za tiskovni sklad je treba pošiljati po položnici ali nakaznici upravništvu. Zada pa mora biti natančno označeno koliko je za naročnino, koliko za tiskovni sklad in koliko morebiti za kaka druga plačila centrali. Imena naročnikov je treba poslati v pismu z natančnimi naslovi. Ako pa se kdo izmed naročnikov preseli na drugo stanovanje, mora to takoj pismeno naznani.

Pri vseh pismenih vprašanjih za kaka pojasnila, treba je priložiti znamko za odgovor.

Ne prezrite važnosti stanovskega glasila, ki mora dobiti dobro podlago za obstoj, in tekmuje, da vidimo kateri okraj bo bolj zaveden.

## Nezavednežem.

V času, ko prestopa naše udruženje v peto leto svojega obstoja moramo konstatirati, da se je močno ojačilo in spopolnilo, vendar pa je še dosti vojnih žrtev, ki se ne brigajo za svoja stanovska vprašanja in takorekoč ignorirajo svojo stanovsko organizacijo. Nekateri niso tako močno prizadeti vsled svoje invalidnosti in ne potrebujejo toliko stanovske borbe, ker jim je mogoče s svojo zmožnostjo in neoviranim delom zasigurati si primeren življenjski obstoj. Drugi so zopet premoženjsko toliko situirani, da niso odvisni le od državne in druge pomoči.

Taki invalidi navadno ne čutijo toliko potreb, in svoje invalidsko stanje lažje prenašajo kakor oni, ki so telesno in še materjelno uničeni in si ne morejo na noben način pomagati in se samostojno preživljati.

Enako je pri onih vdovah in sirotah, ki niso na dobri materjelni podlagi in jim je odvzeta s padcem moža in očeta za pošten življenjski obstoj potrebna pridobitna moč.

Zato je treba, da takim revežem pomagamo vsi stanovski tovariši in tovarišice, ki kot taki najlažje čutimo naš položaj in smo v najbližjem stiku z dotičnimi trpini.

Vsak tovariš ali tovarišica mora imeti sočutje za svoje trpine, ako tega ni, kako naj potem zahtevamo, da ga bodo imeli drugi ljudje, ter cela javnost. Vsi se moramo zavdati svojega stanu in stanovskih dolžnosti, pomagati posameznikom ter sodelovati pri borbi in reševanju stanovskih in naših življenjskih vprašanj.

To nam je omogočeno najbolj v svoji stanovski organizaciji, katere član in sodelavec mora biti vsak tovariš in tovarišica.

S tem bo postalo naše udruženje močno in bo tudi zmožno kaj doseči.

Videlo se bo, da združene vojne žrtve do zadnje stoje v borbeni fronti za svoje pravice, da v tem oziru ni nobenega pretiravanja in neopravičenosti.

Ako pa stoji veliko število naših tovarišev in tovarišic popolnoma brezbriznih izven naših vrst in se ne zanimajo za to, kako bi sodelovali z onimi, katere potreba sili v borbo za pravice in kako bi si potom organizacije vzajemno z lastnimi sredstvi zboljšali položaj, je to za vse škodljivo.

Ti ljudje škodujejo zato, ker s svojo brezbriznostjo in odsotnostjo kažejo oblastem, da ni naše stanje tako kot se ga opisuje. Oblastem ne pokažejo potrebe, ker jim ni treba v bojne vrste in omalovažujejo organiziran na stop svojih tovarišev. Zato ga oblasti tudi ne vpoštevajo v polni meri.

Drugače pa bi bilo, ako bi stala soglasna enotna fronta; imela bi moč in bi gotovo tudi kaj dosegla.

Ako pogledamo delavske organizacije. Koliko so že napredovali različni delavski stanovi na socialnem polju. To pa samo zato, ker imajo številne njihove stanovske organizacije in ker so postali zavedni in so si postavili skoro za dolžnost, da se mora vsak stanovsko organizirati. Gotovo, da imajo pri svoji borbi lažji položaj kakor mi, ker oni tirjajo pravice, ki jih sproti služijo z delom, katerega lahko vsak čas prenehajo, nasprotno pa mi tirjamo svoje že odslužene pravice.

Imamo pa tudi nezavedneže, ki so organizirani, a se popolnoma nič ne zavedajo namena in pomena naše organizacije. Organizirani so samo zato, da zahtevajo materjelne podpore, za kako delo pa se ne zanimajo. Ako ne dobijo svojih osebnih zahtev, kritizirajo na vse strani in dosti je tudi takih, da potem z demagoštvom razdirajo organizacijo in nje delo.

Ne pomislijo in nočejo uvideti kako ne-hvaležno delo imajo posamezni odborniki ali predstavniki organizacije, in s kako težavo izposlujejo vojnim žrtvam kako ugodnost. Mesto, da bi jim pomagali, zabavljajo čez vse. Ako pa se jih pozove ali izvoli, da naj gredo v odbor in naj delajo, se branijo z različnimi izgovori. Naj si zapiše vsak v sree, da moramo delati vsi z idealizmom, ljubeznijo in zavednostjo za naš bedni stan.

Potem bomo svojo nalogo častno izpolnili in postavili naš stan na primerno mesto.

Vsem tem nezavednostim članstva pa so veliko krivi posamezni odbori.

Treba je predvsem, da so odbori povsod agilni, da se brigajo za napredek in ojačevanje organizacije in za splošne koristi. Zastavljati morajo svoje moči za skupno delo.

Ni zadosti, da je kdo samo izvoljen, to pa zato, da ima organizacija odbor in eksistenco. Odbor je zato, da dela in pomaga za skupni stanovski napredek.

Odbori morajo imeti seje, morajo stavljati predloge in sklepati o njih, gledati na to, kaj bi se dalo pridobiti za materijelno pomoč članstva in kako bi se bolje zastavilo delovanje za zboljšanje stanovskega položaja.

Dolžnost vsakega je, kdor je izvoljen na kako mesto, da izvršuje popolnoma poverjeno mu nalogo.

Odbori morajo tudi svoje okraje dobro organizirati.

Posamezni odborniki morajo dobiti stik z vsemi vojnimi žrtvami svojih okrožij in jih navajati do tega, da se organizirajo. Pridobiti je treba zadnjega stanovskega tovariša ali tovarišico, da stopi v organizirane vrste. Tako bo postala naša organizacija popolna. Vzbuja pa je treba med članstvom tudi zavest s tem, da se jim predava in razlaga pomen in koristi stanovskega boja.

O tem ima veliko naših ljudi jako malo pojma. Ako ne dobi moke, ali druge podpore, pa ne mara več za organizacijo in prestane biti član.

Največje zlo v organizaciji pa so taki ljudje, ki sicer sami nič ne delajo, zabavljajo in kritikujejo pa vse od kraja, najbolj pa odbornike, ki se žrtvujejo za organizacijo. Dostikrat se je slišalo očitjanje, da so posamezni odborniki ali celo organizacija krivi vsega zla. S tem se jemlje odbornikom veselje do dela in trpi pri tem organizacija. Vsak mora biti prepričan, da njegovi stanovski tovariši ne bodo delali proti lastnim interesom in da leži krivda zla pri onih, proti katerim se organizacija bori in da oni zaslužijo največjo kritiko.

V organizaciji pa tudi ne sme biti ne osebnih in ne političnih nasprotstev med člani. Ako se začne taka osebna nasprotstva, se pojavljajo prepiri, odstopi in razdor v organizaciji.

Za to morajo skrbeti odborniki nepristransko, da se vsako tako nasprotstvo takoj zatire.

V bodoče se morajo zastaviti vse sile, da privedemo naše organizacije res do vrhunca in moči.

Potrebuje jih močne in krepke, ker stoji pred nami naše vprašanje še vedno odprto. Zato moramo stati pripravljeni na braniku.

Novi središnji odbor si je predvsem nadel glavno nalogo ojačenje organizacij, katere mu bodo mogle dati moč in direktivo za nadaljni nastop.

Borili smo se že veliko, a nismo mogli imeti pravega, povoljnega uspeha, ker nismo bili še dovolj jaki in zavedni.

## Društvene vesti.

**Občni zbori** se vrše dne 2. februarja t. l. v Domžalah in Kostanjevci, dne 4. febr. t. l. v Kozjem in Šošanju in 11. febr. t. l. v Škofji Loki. Tovariši agitirajte za obilo udeležbo. Povsod bodo navzoči delegati iz Ljubljane.

**Konjice.** Poverjenjstvo je imelo dne 21. januarja t. l. reden občni zbor. Odbor je bil izvoljen iz tovarišev: preds. Bruderman Leopold, podpreds. Žagar Alojz, tajn. Podlunšek Pavel, tajn. nam. Vaupot Ignac, pregled. Bukovnik in Dvornik, odborniki: Malenšek, Stemberger, Kos, Mesarič, Mašera, Ulčnik, Ogrizek, odbornici Gošnik Marija in Rušnik Marija. Kot delegat iz Ljubljane, ki je izčrpan poročal je bil tov. Belinc.

**Podružnica v Trebnjem** je izvršila svoj redni občni zbor dne 28. januarja t. l. Za predsednika zbora je bil izvoljen delegat tov. Tome, ki je tudi natanko poročal o položaju. Po poročilih tajnika in blagajnika se je izvolil odbor iz tovarišev: preds. Novak Jože, podpreds. Kozlevčar Franc, tajn. Petruša Anton, blag. Sila Matevž, tajn. nam. Penca Anton, blag. nam. Radelj Alojz. Odborniki: Kužnik in Lesjak Jože. Nadzorni odbor: Pevc Janez, Kužnik Jože iz Kala in Možina Jože. Določili so se tudi poverjeniki in poverjenice za posamezne občine.

**Iz Metlike** poroča naš delegat tov. Bevc, da se je izvršil občni zbor dne 28. jan. t. l. ob povoljni udeležbi. Po tajnikovem in blagajnikovem poročilu je on kot delegat razložil dosednji potek naše borbe in agitiral za pridobivanje novih članov ter naročnikov lista, katerih se je precej odzvalo. — Odbor se je izvolil iz tovarišev: Preds. Špan Franc, podpreds. Vraničar Janez, tajn. Blagotinšek Fr., blag. Ivanetič Jakob. Odborniki: Hönigman, Muc, Nemanič, Stankovič, Jerajevčič, Kočevar.

**V Moravčah** je imela podružnica svoj redni občni zbor dne 28. t. l. Navzočih je bilo lepo število članov. Poročal je na občnem zboru delegat iz Ljubljane tov. Juvan. Izvoljen je bil nov odbor, ki ga tvorijo sledeči tovariši: Preds. Jamšek Peregrin, podpreds. Koželj Jožef, tajn. Capuder Aleš, blag. Koprivšek Anton, pregled. Lovrač Ivan in Orehek Franc. Odborniki: Franc Ribič, Anton Barlič, Jožef Jere, Valentin Požar, Franc Sinkovec in voj. vdove Ivana Urbanja, Jožefa Podbevšek ter Marija Zaje.

**Ljubljansko poverjenjstvo** je izvršilo svoj redni občni zbor v prostorih gostilne »Zlatorog« v Gosposki ulici dne 14. januarja t. l. Polagoma so se nabirali člani, katerih je bilo pričakovati lepše število. Konstatujoč sklepčnost šele po polurnem odmoru je otvoril preds. tov. Slavko Benedik občni zbor. Zbor je vodil tov. Štefe. Poročala sta tajnik in blagajnik in po kratkih stavljenih vprašanjih je bil sprejet absolutorij. Bilo je par neopravičenih razburljivih vmešavanj, ki so se kot brez podlage z dokazi takoj zavrnili. Postavil se je kandidatski odbor, ki je formuliral in predložil novo odborniško listo. Pri volitvah je bila sprejeta sledeča lista sestoječa iz tovarišev: Preds. Peček Ivan. Odborniki: Rupnik Franc, Dermaša Alojzij, Novak Jernej, Dejak Josip, Jesih Anton, Breznikar Karl, Urbančič Alojzij in gospa Terezija Accetto. Namestniki: tov. Jenko, Zalokar in gospa Zickero. Nadzorni odbor: Preds. tov.



Cotič Ivan. Odborniki: Kozine Anton in ga. Dobrovšek Josipina. Namestniki: Dermota in Jenko. — Odbor si bo sam porazdelil posamezne funkcije

**Iz Kamnika.** Redni občni zbor je bil dne 28. januarja t. l. povoljno obiskan. Kot delegat iz Ljubljane je bil navzoč tov. Belinc. Za predsednika je bil izvoljen tov. Balantič, tajn. Zupančič. Podrobnega poročila še nimamo. Želeti bi bilo, da poverjeništvu v bodoče res deluje, kakor je na obnem zboru pokazalo. Posebno lepe vzdramilne besede je povedal na obnem zboru delegat tov. Belinc v tem smislu.

**Podružnica Guštaju.** Tamkajšnji občni zbor se je vršil 28. januarja t. l. Delegat izvršnega odbora, ki je obširno poročal je bil tov. Ušan. Izvolil se je sledeči odbor: preds. Gačnik Janko, tajn. Čresovnik Ivan, blag. Ledinek Matija. Odborniki: Kvasnik Jakob, Krašovec Ivan, Globočnik Anton, Zorman Marija in Wasserfal Antonija. Nadzorni odbor: tov. Kamnik Rok, Čič Leopold in Močivnik Franc.

**Poročilo iz shoda podružnice na Jesenicah,** ki se je vršil 28. jan. 1923.: Tov. Novak predsednik jeseniške podružnice otvori shod ob četrti na 11. dop s pozdravnim nagovorom, ter preide takej na dnevni red. Kot delegata izvršnega odbora iz Ljubljane sta bila poslana tov. Krušič in tov. Sterle. Prva točka dnevnega reda je bila poročilo o kongresu v Brodu. Tov. preds. poda o tej točki besedo tov. Krušiču, ki poroča najprvo o 1. jugosl. invalid. kongresu, ki se je vršil pret. leto v Beogradu. Oriše nutančno pomen tega kongresa, delovanje prejšnjega cent. predsednika Stefanoviča, volitev novega odbora, kandidacijski odbor, protestni zbor, in končno odbor statine. Nato poroča o 2. jugosl. kongresu v Brodu. Razloži cel potek posvetovanj o skupnih pravilih in skupni taktiki povodom državnozborskih volitev. Poziva tudi tovariše, da agitirajo za organizacijo in za naročitev našega glasila, ker je dolžnost vsakega invalida, da je organiziran in pa da je naročen na Vojnega invalida. Žel je burno odobravanje. Tovariši mu čestitajo. Tovariš predsednik preide na dnevni red. Ker se nihče ne oglasi k besedi, poroča tovariš predsednik v splošnem o jeseniški organizaciji. Apelira na vse navzoče člane, naj agitirajo med vseni člani in nečlani, da podpirajo našo organizacijo, da naj pri obnem zborih ne samo kritikujejo, ampak tudi pomagajo našem ogromnem delu. Mnogo da je takih članov, ki se prilazejo v organizacijo samo takrat, ko se kaj doli, drugače se jih pa ne vidi nikdar. Nato zaključil tov. predsednik shod ob 12 uri z izklicom: Živelo invalidsko združjenje. — Po shodu se je nabralo veliko novih naročnikov na Vojnega invalida.

**Podružnica Zagorje ob Savi.** Dne 28. januarja t. l. se je vršil 4. redni občni zbor tukajšnje podružnice. Zbora se je udeležilo 45 članov in članic. O splošnem delovanju organizacije in njenih dosedanjih uspehih je poročal delegat »Izvršnega odbora v Ljubljani« tov. Štefe. Po podčlenjenem obsolutoriju bivšemu odboru je bil izvoljen sledeči upravni odbor: Predsednik Waland Joško, podpredsednik Vipotnik Vinco, tajnik Drnovšek Rudolf, blagajnik Ršel Franc; odborniki: Vebor Franc, Drnovšek Ivan, Gluhak Miha, Nučič Marjeta in Pancinger Marija ter namestniki: Strucelj Franc, Tomelj Miha. Nadzorni odbor: predsednik Robavs Peter; odborniki: Jeršin Jože in Jurca Albin ter namestnik Drame Vinko.

**Podružnica v Šmarju pri Sevnici** je priredila v nedeljo dne 21. januarja veselico v gostilni gosp. Anton Požun, ki je bila tako dobro obiskana, da se je moralo, kar nam je jako žal, mnogo gostov vriniti zaradi premalo prostora, dasi je gostilna g. Požuna ena izmed največjih. Vsi gostje so se izbornu zabavali, ker ni nikdo delal nikakega nemira. To je bila prva prireditve naše podružnice in se tem potom najiskrenejše zahvaljujemo vsem, ki so pripomogli k nji ter izražamo upanje, da nam ostanejo tudi v prihodnje naklonjeni. Živeli dobrotniki najbednejših! Odbor.

**Nova pravila,** ki so se sprejela na kongresu v Brodu za elinstveno združjenje, so v tisku in jih po poročilu sred. odbora v kratkem prejmemo. Na to jih bo treba predstaviti in razmnožiti, nakar jih šele prejmejo posamezni naši odbori.

## Razne vesti.

**Spomini iz Broda.** Velika je sloga in vzajemnost voj. žrtev. To se je pokazalo ob priliki drugega kongresa v Brodu, ko smo prihajali kot odposlanci svojih članov, iz severa in juga naše domovine, vseh plemen troimenega naroda. Čuli so se iskreni pozdravi, in podajali smo si roke kakor bratratu. Res bratje smo si ne samo po plemenu, bratje smo tudi po trpljenju. Naše nekdanje zdrave in cvetoče moči so poteptane v prah, odvzeta nam je možnost dela svojih rok in zapuščeni smo kakor zločinci. Na kongresu so se čuli ganljivi govori posameznih govornikov, kakor, »dal sem vse za svobodo domovine, ni mi žal, ali danes je uničena moja družinska sreča in danes so uničene moje družinske razmere in pomoči ni od nikoder, zgubil sem sedem bratov in propal sem sam.« Pri takih besedah so moža oblile solze in umaknil se je v ozadje. Da, ni pomoči od nikoder, ker morala ljudstva je padla na nižjo stopnjo. Danes se deli ljudstvo na dva dela in razlika med obema je velikanska, na eni strani plešejo in rajajo v svili in prirejajo veselice, parade in bankete, pri polno obloženih mizah teče šampanc v potokih. Na drugi strani koraka cela karavana vojnih žrtev in drugih enakih revežev od hiše do hiše, ki strgani in bosi, trpe pomanjkanje in glad, hirajo in umirajo. Bratje trpini, nismo zaslužili to, strnimo se, podajmo si roke, vsi imamo enake potrebe in želje zboljšati svoj življenski obstoj. To je trdna vez, ki nas veže, da sklenemo skupno borbo, borbo za naše pravice. To je naš princip, v slogi je moč.

Živela sloga med invalidi.

Filip Ogrin.

**Pozor neorganiziranim.** V pisarno izvršnega odbora v Ljubljani prihajajo razni invalidi in vdove iz dežele, ki se ne morejo izkazati, da so člani naše organizacije. Naša organizacija ni dolžna posredovati in zavzemati se za one, ki gotovo iz malomarnosti nečejo pristopiti kot člani. V bodoče se bo strogo gledalo na to, ali je dotični, ki pride prosit posredovanja organiziran ali ne in se neorganiziranih ne bo sprejemalo. Zato se opozarjajo vsi člani, ki imajo opravilo pri izvršnem odboru v Ljubljani, da prinesejo s seboj članske knjižice, s katerimi se lahko izkažejo. To moramo zahtevati radi korektnosti, da bodo dotični mlačeži spoznali važnost svoje stanovske organizacije.

**Neinvalidi:** Invalidski odsek obvešča organizacijo, da dospejo tjakaj prošnje takih oseb, ki sploh ne veljajo v smislu čl. 1. inv. zakona za invalide, ker pri nadpregledu niso dosegli 20% delanezmožnosti. Zgodi se celo, da take prošnje predlože nekateri odbori naše organizacije. Iz tega se vidi, kako slabo evidenco imajo in kako površno delujejo nekateri odbori. Prvič ni taka oseba invalid, drugič pa tudi naš član ne more biti. Odborom se naroča, naj strogo pazijo, da se take nepravilnosti ne dogajajo, ker s tem sami sebe ignoriramo.

**Izenačenje plač.** Kakor posnemamo po Beograjskem »Ratnem Invalidu« namerava minister financ v celi državi izvesti izenačenje uradniških plač. Kdaj bodo invalidi dočakali, da se izenačijo njihovi prejemki?

**Potovanje invalidov:** (Iz Ratnega Invalida). Minister saobračaja je izdelal naredbi, da morejo invalidi in njihovi spremljevalci od sedaj potovati brezplačno po železnicah samo s potnimi objavami na katerih podlagi dobe vozno karto. Za vsako potovanje posebej za tja in nazaj se bo izdala posebna karta, ki jo invalid dobi pri oni oblasti, katera ga napoti. Opozarjajo pa se tovariši, dokler se to ne predrugeči, da izdajajo tozadevne karte samo državne oblasti, to je pri nas pred vsem invalidski odsek.

**Popravek.** V predidoci številki našega lista se mora glasiti članek mesto Kongres v Beogradu, v Brodu.

**Superrevizije in nadpregledi.** Nekateri člani še vedno povprašujejo na obč. zborih in pismeno izvršni odbor, ako se vrše superrevizije in nadpregledi in kdaj da pridejo na vrsto. Naznanja se, da se isti redno vrše v tukajšnji Vojvoda Mišića vojašnici in da se pozivljajo člani po redu kakor stoje v seznamih. Pride gotovo vsak upravičenec na vrsto, zato malo potrpljenja.

## Kibičevo pismo.

A vidš tamla greja pa šteri naš, m je reku u nedela tuvarš Muki k sva stala pred pošta. Pugledu sm pu cest in vidu kuku sa ja sekal pr ke nama. Mel sa pruteze in sa jh metal vse na ena stran, de je blu glih tku videt kukr de b en čoun veslou pr ke pošt. Pršli sa k nama in sa prec vidl, de sma ud nihove branže. Serbus fantje, kam ja sekate sma pršala. Jest sm Kibic, ta je pa Muki. Vsi sa dal roke in sa se predstavl: Beden, Reven, Putreben in Gladen. Kukr šteri letn čas sm reku. Kuku vam pa kej gre? Vidt sa bli čist razburjn in sa se začel fiksati. Za crknt. Ukul se je zaprnest. Edn pa, bum use zbout. Kua pa delate sm reku. Nč, kluke pucama sa udguvorl. Sej na moreš nč delat pa tud nuben te na mara. Peklat pa na smema. Pazte se pravm, de vas hop na uzameja za delamrže in vam lohka pu našm zakon use pravice uzameja. Druzga nadaja kukr prucente pr kumesi. Jutr grema pa vsi gor de nas morja mal putpret. Jest grem tud z vam sm reku, ke se dubema. Kr pret kusarna pučak sa puvedal, pa sa pučas metal tiste štuće naprej.

Druh dan sm jh čaku pret kusarna in hodu ke pa sm. Pršu je mem mene en invalid Zlampe k je tku zgledu kukr turška fana. Use je blu u cveti na nem. Purašen je biu pa kukr Repušteu. Nism vedu al b ga naguvoru tuvarš al ne. Za kua pa s tak sm prašu? Al na dubiš sojh pravie? Jest pravice ut hiše du hiše prosm je reku, pa ja je mahu naprej pu tem posl. Na tu pa edn za mana stop in me prime čez uči. Kdu je prav? Jest se ubrnm pa vidm de je Sfušan Tone. Kua pa je staba pravm? Sej veš je reku spet sm put kapam, maš kej za pusodt. Luba duša sm reku, sej vidš, de grem sam prost, kuku pa kej ževiš? Kukr dvoživka je reku ud vode pa ud suhga zraka, premužejne mam pa na seb. Mal ga pa lomš sm reku.

Kua, enkrat sm ga, zdej ga pa na morm več. On b gutov še kej pamtna puvedu, pa sa pršli tist šteri tuvarši, de sma šli prost. U invalidskm dom sta se dva pušten dajala za pravica. Dva sta pa na duriš štrozake basala, pa pela »Mojstr Jakob al še spiš«?

Gor pred gspudem sma se prov štrom pustavl in prusil za pumoč. Pa kua, sej nisa mogl nč dat ker ni kreditov. Mene sa pa še pusebi prašal ut kdaj sm invalid in kua m fali. Reku sm, de mam ena noga krajša. Zate b blu bulši de b imou jezk mal krajši sa rekl. Tku sma šli prazn nazaj. U park sma srečal enga gspuda imena na vem, veliega dubrotnka. Velika pustava je in pukonc gre tku, de b lohka pu noč pr zvezdaz cigarete pržigu. Vsakmu je dau po enga kovača, de ni biu glih ceu naš trud zastojn.

Šli sma na en zajutrk pa je blu spet aus. Zdej pa spet premešlujem ke b se dal kej dubit.

Za tiskovni sklad so darovali sledeči:

|                                            |         |
|--------------------------------------------|---------|
| Vandot Rudolf, Kranjska Gora               | Din 1.— |
| Lečnik Ciril, Toplice, Dolenjsko           | „ 1.—   |
| Čresovnik Ivan, Guštanj 71                 | „ 3.—   |
| Černič Josip, Št. Ilj 24, p. Mislinje      | „ 10.—  |
| Neimenovani                                | „ 10.—  |
| Na občnem zboru v Braslovčah               | „ 2.—   |
| Člani na Jesenicah                         | „ 8.—   |
| Kosel Franc                                | „ —25   |
| Ornovšek Rudolf                            | „ 2.—   |
| Robavs Peter                               | „ 12.—  |
| Jeršin Josip                               | „ 2.—   |
| Strucelj Franc                             | „ 2.—   |
| Neimenovani                                | „ 5.25  |
| Rant Janko, Kranj                          | „ 2.—   |
| Bremšak Franc, Kamnik, Šutna 27            | „ 5.—   |
| Zimski Anton, Murska Sobota                | „ 5.—   |
| Bravče Janez, Ritoznaj, Slovenska Bistrica | „ 2.—   |
| Podružnica voj. inv. Moravče               | „ 7.25  |

Skupaj . . . Din 79.75

Iskrena hvala! Tovariši posnemajte!

Odgovorni urednik: Franc Belinc.  
Tisk tiskarne J. Blasnika nasl., v Ljubljani.



## LISTEK.

Ivan Albrecht:

## Bremena.

Planila sta po sobi, Mojca ko smrt in prikazen ko satan — planila sta divje, da je podrhtevalo mišičje, a vmes je grmel glas, ki se je zdel Mojci tako grozovit in oduren, da jo je vse bolelo od njega.

„Jaz sem Jure, ženin tvoj. Pijanega si me gnala v smrt, pijanega me vlačil vrag po svetu. Zdaj pa sem prišel, da uničim, kar ne sme rasti brez mene. Tamle je mati tvoja, tukaj je sporočilo od nje.“

Ples je bil končan in grdoba je stisnila Mojci krvavo pismo v roke. Samo to je še čutila Čevhlja — potem nič več. Ko pa se je predramila, je spoznala, da leži sredi sobe na golih tleh in da gleda v izbo jasen dan. Mučili so jo krči in groznica ji je poganjala v glavo kri ob spominu na minulo noč. S strahom si je prigovarjala Čevhlja, da je bilo vse skupaj samo grozen sen, toda pismo, ki je ležalo kraj nje in je še dišalo po sveži krvi, je pričalo o resničnosti dogodka, ki ji je bičal možgane. Skušala je vstati, toda bolečine v telesu so bile tako grozovite, da se je opotekala in se je z zadnjo močjo ujela ob posteljo...

Bilo je mnogo govorice po vasi, po trgu in daleč po okolici, mnogo groze in razburjenja je bilo tiste dni, zlasti potem, ko je babica povedala, da Mojci Kosirnikovi ni bilo dano to, česar si matere najbolj žele... Dete je došlo prerano, je bilo skrvečeno in je umrlo po rojstvu tretji dan.

Mojca je jokala in je obupovala tako zelo, da so nekateri zdvo-mili nad njeno pametjo, vendar ni izgubila pameti, pač pa kostanjevo barvo las, ki se je polagoma začela umikati sivi... Edini Dreja pa je bil mož, ki je vedno s ponosom mislil na uspehe, kakršne je dosegel tisto pomlad, predno je potem zbolela Nana, njegova žena,

## V.

Nana je polagoma še sama začela bolehati z detetom, ko se kljub vsej njeni ljubeči skrbljivosti ni hotelo otroku vrniti zdravje. Z možem nista govorila od tistega časa, ko sta se bila sprla zavoljo zdravnika, kajti žena je bila užaljena v bistvu svoje nravi in ni mogla zatreti nekakega mrkega občutja, ki jo je napolnilo, kadarkoli je ugledala Drejo, čeprav je z druge strani mrla od koprenja po tistem trenutku, ko bi ji mož zopet privoščil topel pogled in prijazno besedo. Čas se je vlekel kakor mokra pajčevina in ure trenutnega doživljanja so bile daljše od dni, od tistih davnih dni, ki se Nanina nežna duša kljub zavestnemu naporu v zadnjem času ni mogla ločiti od njih... To so bili ženini tržaški dnevi, ki jih je sedaj olepšavala v razboljenih mislih, da so vstajali čarokrasni pred njo kakor angelci iz solnčne gloriole. Bili so tisti hipi življenja, ko dovrši narava svoje delo na telesu in zasanja bitje človeško o ljubezni...

Šestnajletno jo je objelo južno življenje in južno nebo liki vroča roka cvet, ki je še svež in moker od jutranje rose. Samo dekla je bila po stanu — ali koža je bila bolj mehka od baržuna in duša njena se je odzvala vsakemu dotiklaju z nežnim drhtenjem mehko ubranih strun. Plaha je hodila deklica po ulicah in po pomolih, koder je vrvel pestri svet, po vrtovih in po nasadih, kjer je narava pod vodstvom človeških rok čarala čudeže o lepoti. Ljubila je nebo, tisto sinje in vedno toplo nebo, ki čuje nad Adrijo kakor božje oko. Ljubila je morje, zlasti tam zunaj, kjer ni človeka, ki bi ga motil in kalil... Samo šepet s seboj, lepo v ljubavnem igračkanju, kadar meče spenjene valčke liki bele golobice na breg — lepo in lepše v strasti, kadar vzkipi in zaori in zadivja, začudeno samo v svojo silno jezo in moč.

V onem bajnem času je srečala človeka, še prav tako mladega in nedotaknjene, ki je gledal z zasanjanim nasmehom v svet in je iskal rože svojih sanj. Nikoli ni vedela, kaj je in kdo, nikoli ga ni vprašala po tem, ampak bila je zadovoljna, da je smela hoditi ob njegovi strani in poslušati njegove besede. Sestala sta se prvokrat slučajno in sestajala sta se mnogokrat slučajno, a le redkokdaj tako, da bi bila domenjena. Rekla mu je zmerom gospod Milan, a on je prenameril Nano v Anico.

„Ali ni lepo na svetu, Anica?“

Skoro vselej je veljalo to vprašanje za pozdrav, ki ga je ona vračala z veseljem smehljajem. Potem sta hodila ob morju in sta gledala vse in nista videla ničesar.

„Samo tebe vidim in le nate mislim venomer in samo ti si z menoj, koderkoli hodim,“ je govoril šepetaje in je božal in stiskal njeno plaho roko. „Zdi se mi, da sploh ni sveta, ne ljudi, ne vsega tistega, kar je grdo in zoprno — ali ne, Anica?“

Postal je in ji je zastrmel v oči, da jo je obšlo vroče po vsem telesu in ni mogla najti primerne besede. Čutila in občutila je mnogo, toliko, da ji je podrhtevalo srce in je gnila vsa pokrajina okrog nje v čudežnem ognju, ki je gorel in mamil čutila, da niso razločila ničesar drugega nego dvoje črnih oči. In v tisti omami je vzdihnila samo:

„Ah, gospod Milan.“

Druge besede ni našla, da bi v hipu izrazila svoja čustva. Šele potem, ko je bila zopet doma in je v službi opravljala običajna dela, ji je prišlo na misel, kaj bi bila morala vse povedati. Prepevala je otožno hrepeneče pesmi, ki jih je čula nekda doma ob Dravi, in je sklepala načrte za prihodnjic. Celo kopo bogastva je nabrala v duši in je bila vesela ob misli, da bo mogla pokazati dragemu, kako čuti zanj in z njim. Ko pa sta se zopet srečala, je začela zastajati beseda.

„Tako srečna sem z vami, da bi umrla od blaženosti,“ je komaj spravila iz sebe, potem nič več! Zdelo se ji je, da govori neumno in da ponavlja Milanove lastne besede. On pa je bil vesel in je razvijal v mladostnem ognju:

„A jaz bi bežal s teboj kam daleč po svetu — ali sploh izven sveta, kjer bi bila čisto sama in bi živela v medsebojnem darovanju kakor bitji brez telesa... Ti ne veš, Anica, kako te občutim — tebe in tvojo ljubezen, kakor molitev angelske duše, nedotaknjeno od zla, čisto in naravnost iz ljubezni božje porojeno... Ali čuješ morje, Anica? Samo to je tako silno v svoji večnosti, da je vredno tvoje lepote...“

Strmel je vanj, od mehkih besedi — on pa se je sklonil tesno k njej in se je usesal v njena ustna.

„Kadar bo najina ljubezen popolna, tedaj se mu darujeva — morju... Ali hočeš, Anica?“

Slonela je na njem in je iz opojnosti razločila samo to, da ne more biti življenja brez Milana. V takem vznemirjenem spoznanju je vzkliknila:

„Da!“

Pa ga je objela in prižela nase, da so jo zbolele grudi in roke...

To so bili tisti lepi tržaški dnevi, ko sta brala z gospodom Milanom knjige, kjer je bilo popisano življenje blagih ljudi, ki so šli v smrt za zvestobo. O tistih ljudeh sta sanjala skupaj in Nana je čustvovala z njimi do najskrajnejših možnosti. Jokala je z njimi, vila se je v strahu zanje — in zvečer, ko je ležala sama v borni postelji, je — molila za blagor ljubečih, ki so iskali v smrti združenja in utehe... Tega sicer ni povedala Milanu, čeprav je večkrat iskala prilike, da bi razodela svojo bolelost. Bala se je, da bi jo utegnil pogledati s takim čudnim pogledom, s kakršnim gledajo učeni ljudje, kadar čujejo kaj o veri. O tem pa je bila prepričana, da mora biti Milan učen, ker sicer ne bi znal tako lepo govoriti in ne bi imel toliko knjig... Molila je tudi zanj, da bi bil srečen na svetu in da bi živel dolgo, dolgo... Sredi molitve pa je vzrastla slika, ko stopa ona — nevesta z Milanom po solnčni pokrajini. — Tedaj se je skrčila in je skrila obraz v dlani; roke in lica pa so bila vroča in rdeča od sreče in od sramu...

Ko je naslednji dan govorila z Milanom, je poslušala njegove besede kakor čudežno razodetje, ki se odkrije človeku v izvoljenem trenutku.

„Tako je svet lep — in vendar je v življenju nekaj kakor breme, ki bi ga človek rad vrgel od sebe.“

Sedela sta na obali in sta gledala čarove tonečega solnca, ki jima je jemalo vid s svojo krasoto.

„Nič ni bremena,“ je vzdihnila Anica in je občutila utripanje Milanovega srca kakor podrhtevanje lastnega življenja, on pa se je zagledal v daljo in je govoril kakor iz nerazumljivih sanj:

„Ali se ti ne zdi, da je breme to naše varljivo telo, ki hoče vedno razdirati in požreti najlepše trenutke? Kadar si ustvariš lepoto, ki se ti zdi, da bo večno živela s teboj, zarjove zver v telesu in požre večnost, jo potepta in jo zavrže v žehtenju krvi kakor umazano kriko... Glej, Anica — saj ni drugače: moraš ga čutiti, to silno breme na sebi, ki te vleče venomer v nižave in te ovira pri vsakem pohodu v blaženstvo! Niti ljubezni ne privošči to satansko breme, tega najčistejšega izmed vseh čustev človeške duše! Misliš, da ljubiš, hočeš ljubiti; telo pa zabesni in te potegne v svojo družčino z ukazom, da kličeš na svet bitja, ki morajo nanovo preživljati vsa ona grozna razočaranja, ki so že tebi vzela najslabšo slast življenja: nekljeno, čisto vero...“

Glas je bil žalosten in Nana je čutila, kako je planilo nekaj strašnega v njeno pojmovanje. Kakor skozi meglo in v mraku je ugledala razdor in boj med resničnostjo in med tistim svetom, ki ga človek išče v svojih najčistejših sanjah...

Od tega dne je hodila nekakšna žalost po vseh potih in jo je spremljala pri slehri misli. Iskala je gospoda Milana, da bi se porazgovorila z njim, toda njega ni bilo nikjer več. Začela je dvomiti, jela je plakati — ali njega ni bilo! Pisala je iskrena pisma, ki jih je zjutraj sežigala, ko je pripravljala zajutrek za gospodo... Ljudje so opazili njeno bolelost in so jo tolažili — s kvantami, njej pa je krvavelo srce ob misli, da je lepota razpadla v nič, še predno je mogla do polnega cvetja. Bila je živo uverjena, da je moralo doleteti Milana nekaj posebnega, čeprav jo je hotela odurna družica z zasmehom prepričati, da je bil to bolehav slabič gosposke vrste, tak, ki se včasih za spremembo poniža med reveže, da vidi, kako diši sadje, ki ga ni božala orokavičena dlan...

(Dalje sledi.)

**Joško Videtič, Tržič**  
kleparska delavnica

**Sprejema se vsa v to stroko spadajoča dela, stavbna in galanterijska, pokri-vanje in barvanje streh in zvonikov, izdelovanje ornamentov, napeljave vodo-vodov, kopalnih sob etc.**  
**Postrežba točna, delo ceno in solidno.**